

oorlog werden in de Angelsaksische legers de neurosen vaak in groepsverband behandeld: de z.g. groepspsychotherapie. Zonder nu de deelnemers aan deze conferentie met neurotici te willen vergelijken (is wel iemand geheel vrij van neurotische reacties?), geloof ik toch dat deze intieme voorstelling in groepsverband er veel toe bij gedragen heeft een zeer bijzondere sfeer te scheppen.

De eerste (Zondag)avond werd ons door P a s t e u r H e n r i o d, het administratief hoofd van het Oecunemisch Instituut, een korte uiteenzetting over de organisatie, werkwijze en plannen van dit instituut gegeven. Regelmatig worden er cursussen gehouden, b.v. voor jeugdleiders uit verschillende landen, voor zakenmensen, voor predikanten en andere groepen, zodat ook onze conferentie daar uit de aard der zaak niet te zeer detoneerde.

De eerste twee dagen waren voornamelijk gewijd aan de psychologische ondergrond van de „Médecine de la Personne". Een jong Frans psychiater begon met een helder historisch overzicht over de afgrenzing van lichaam, ziel en geest en aanverwante problemen. De bekende Zwitserse psychiater B o v e t vertelde ons wat de diepte-psychologie ons algemene artsen te zeggen heeft over zonde, ziekte, geneeskunde enz. Waren we aanvankelijk een weinig bang voor het niet onaanzienlijk aantal psychiaters onder de deelnemers, na dit referaat waren we dankbaar dat ze er waren. Zelden hebben we een psychiater op zo heldere wijze voor niet psychiaters deze problemen horen ontvouwen en ook later konden we bij de discussie over allerlei andere onderwerpen vaak genieten van zijn groot inzicht. Onlangs is van zijn hand verschenen „Der Mensch und Seine Ordnung", waarvan het eerste deel meer de algemene psychologie behandelt, het tweede zich met het huwelijk en de huwelijksmoeilijkheden bezig houdt, terwijl het derde als titel draagt „Der Glaube, Erstarrung und Erlösung". Het tweede deel was reeds direct uitverkocht hetgeen niet verwonderlijk is daar Zwitserland een record heeft op echtscheidingsgebied en B o v e t als „Eheberater" van de stad Zürich werkzaam is.

Een enkel voorbeeld. Hij vertelde hoe dikwijls de mensen bij hem komen met huwelijksmoeilijkheden en dan zeggen: een kopje of schoteltje dat eenmaal gebarsten is, kun je wel lijmen, maar het wordt nooit meer zo als vroeger. Het is voor hen dan vaak verrassend te horen dat dagelijks verscheidene mensen met dezelfde moeilijkheden komen en dat ook de arts zelve hen bekend in zijn eigen huwelijk deze moeilijkheden gehad te hebben. En wat het gebarsten schoteltje betreft: vergelijk het dan liever met een gebroken been, dat indien juist behandeld, geen enkel spoor meer behoeft achter te laten en soms zelfs een steviger verbinding dan te voren kan bewerkstelligen.

Het gevaar van de Uebertragung, een te sterke binding van de